לאתויי "עבדים ולמאן דתני עבדים בהדיא

לאתויי מאי לאתויי מנוה היפה לנוה הרעה

ואין הכל מוציאין לאתויי 10 עבד שברח ימח"ל

לארץ: ⁶הכל מעלין לירושלים לאתויי בו מנוה היפה לנוה הרעה ואין הכל מוציאין

לאתויי מאי לאתויי מנוח הרעה לנוה היפה:

יהכל חייבין בסוכה כהגים לוים וישראלים ס

פשימא אי הני לא מחייבי מאן מיחייבי כהנים

איצטריכא ליה סד"א הואיל וכתיב יבסוכות

תשבו יואמר מר תשבו בו שבעת ימים כעין

תדורו זו מה דירה איש ואשתו אף סוכה איש

ואשתו והני כהנים הואיל ובני עבודה נינהו

לא ליחייבו קא משמע לן נהי דפטירי בשעת

עבודה בלא שעת עבודה חיובי מיחייבי

מידי דהוה אהולכי דרכים סדאמר מר הולכי

ידרכים ביום פמורין מן הסוכה ביום וחייבים

בלילה: מהכל חייבין בציצית כהנים לוים

וישראלים פשיטא ס כהנים איצטריך לי' סד"א

הואיל וכתיב 2לא תלבש שעמנו גדילים

תעשה לך מאן דלא אישתרי כלאים לגביה

בלבישה הוא דמחייב במצות ציצית והני

כהנים הואיל ואשתרי כלאים לגבייהו לא

לחייבו קמ"ל יינהי דאישתרי בעידן יעבודה

בלא עידן עבודה לא אישתרי: הכל חייבין

בתפילין בהנים לוים וישראלים פשיטא

כהנים איצמריך ליה סד"א הואיל וכתיב

נוקשרתם לאות על ידך והיו למומפות בין 3

עינך כל דאיתיה במצוה דיד איתיה במצוה

דראש והני כהנים הואיל וליתנהו במצוה

הדיד דכתיב ⁴ילבש על בשרו ח שלא יהא דבר

חוצץ בינו ובין בשרו אימא במצוה דראש נמי

לא ליחייבו קמ"ל דלא מעכבי אהדדי "כדתנן

יתפלה של יד אינה מעכבת של ראש ושל

ראש אינה מעכבת של יד יומאי שנא דיד

דכתיב ילבש על בשרו זו ראש נמי כתיב יושמת

 ל) כתובות קי: ע"ש, כ) [חולין
ב:], ג) סוכה כח:, ד) שם כו.,
ס) מנחות מג, [חולין ב:], ו) [עי' ב:], ג) סוכה כח:, ד) שם כו., ד) מנחות מג. [חולין ב:], ו) [ע" תוס' מנחות מא. חוך ד"ה מ: תכלת וחוס' חולין קי: ד"ה טליח], ז) מנחות לח., ד) [זבחים יע:], ש) מנחות לה. א) [זכחים יכו], ש) שם, י) [ר"ה כט. ע"ש כל הענין], יא) ר"ה כו:, יצ) לקמן גנ:, יג) [דכרים ון, יד) [שייך לעמי הכא], עו) [ע" חוספות יכחות ד. ד"ה דכתיב וחוס' פסחים מג: ד"ה שבועות מד"ל ומום׳ יט ד״ה כל],

תורה אור השלם

1. בַּסְבֹּת תַּשְׁבוּ שַׁבְעַת יְמִים בָּל תָאָדְח בְּישְׂרָאל יַשְבוּ בָּסְבֹת: ויקרא כג מב 2. לא תִלְבָּשׁ שַׁעַטְנוּ צָמֶר 2. לא נוּיְבֶּבּ ברים כב יא וּיִבְּבּ יִּבְּעִתִּים יַחְבְּּוּ: דברים כב יא נְּבְּעְתָּים לְאוֹת עַל יָבְרְּ וְהְיוּ 3. וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָבָרְ וְהִיוּ 3. לְטְטָפֶת בֵּין עֵינֶיף: דברים וּ ח 1. וְלְבָשׁ הַכַּהֵן מָדּוֹ בָד וּמִבְנְסִי 1. וְלְבָשׁ תַל בְּשָׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַרֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הַעֹלָה עַל הַמִּזְבָּחַ וִשְׁמוֹ אַצֵּל וְשְּׁכְּיָה עֵּל הַשְּׁבְּרוּ הְשְׁכוּוּ הְּבְּר הַמִּוְבָּה: 1. וְשִׁמְתָּ הַמְּצְנָפָת עַל ראשו וְנְתַּתְּ אֶת נֵוֶר הַלְּדֶשׁ עַל :המצנפת ּנְטָּונ: שמוז כט ו וֹבַחֹדֵשׁ הַשָּׁבִיעִי בְּאַחָד ים תְּרוּצָם תִּיבְּיבְ דְּבְּתְּהְ לָחֹדֶשׁ מָקְרָא לְדָשׁ יִּהְיֶה לְכָם יום תְרוּצָה יִהְיֶה לְכָם:

. ובִיוֹם שַּׁמְחַתְכֵם וּבְמוֹעֲדִיכֵם יוראשי הושיכם והקקעה לכך לוברון הבראשי הושיכם והקעתם זברי שלמיכם והיו לכם לוברון לפני אלהיכם אני יו אלהיכם:

שינויי נוסחאות

לאתויי עכד (מאי לאתויי עכד (ש"מ), בּ] לאתויי מאי לאתויי מנוה מוויח. גו משבו כעיו מדורו מנוס (שרים). גן מקבו כעין מדורו (מינים שבעים) [מינים בעת מוס ממחק] (שרים). ד] מה דירכה. מ"א בין ביום ובין בלילה אף סוכה בין ביום ובין בלילה והני כהנים ביום ובין בלילה והני כהנים הואל וליתנהו ביום דטרידי החינו ליתנהו ביום דטרידי בעבודה אימא לא ליחיינו קמ"ל נסי כו' (ש"ח), כן פטיטא אי הני לא מחייבי מאן מחייבי כהנים (ש"ח), ו] שלא יהא דבר חולן כינו לבין בשרו: (ש"ח), ו] בשרו כינו לבין בשרו: (ש"ח), ו] בשרו שלא יהא דבר חוציו בינו לביז שלא יהא דבר הוצץ בינו לבין בשרו דלאם נמי (מיים), מן מה"ד הכל חייבין בסוכה. עד השמח (מיים), ען בפרק בא לו כהן גדול ממסכם יומל (עי"ש על. ושם סע.) (ש"מ), ין 5"ל יבמות ד:, יח] מיבות דתחת בגדיו בעינן נמחק (ש"ח), יב] המלח מקום שמוחו של תינוק רופס ומלנפת (ש"מ). יג] גירסת ל"ק לפירוש ר"י, יד] דאגב דתני רישא ונ"ב עייו שם בכתובות (ש"ח). עו] ומטעם (צ"ק), עו] גדפו״ר המקד' ויתכן של״ל המוקד, יו] לממיד והכי לשכחנל (ש"ח), י**ה**] קמ"ל דאע"ג דלא (ש"מ), יט] ל"ק מ"ז, ל] הס"ד ומה"ד יכן כן ת , כן יטפ ל ומיס מאן דלא אישתרי כלאים כוי הקשה. כ״ק, כא] הואיל ואישתרי כלאים [השלר נמחק] (ש״ח). כב] עוברין הובי לשי הואיל ואינם בקום אכול מנה אימא בבל תאכל חמץ מכול מנה אימא בכל מחלב מתן מלה (ש"ח). נמי ליתנהו סמין עלה (ש"ח). לגן למס מלה סיא לשם מצריך היקשא יתירא למימר כו'. ג"ל ס"א דה"ל לשם במלה מלרין היקשא יתירה. (ש"ח), לד] מלה היקשא יתירה. (ש"ח), לד] מלה ס"ד אח"כ מה"ד והגי כהנים הואיל ואישחרי להו כלחים כו׳ וכנ"ל (צ"ק), להן ולע"ג דאמרי וכנ"ל (צ"ק), להן ולע"ג דאמרי בעלמל (ש"ש), לון לעולם פיי הקרי ולפילו (ש"ש), לון היל. גליון. ואילו גבי ישראל תניא בפרק בתרא ובשנת היובל לא ימכור כו׳ וגבי כהנים תנן מוכרין דמכורה ויולאה והמעות שלהן דהל ליכל למימר וכו׳ ולא נראה (ש"מ), לח] דאמר מכורה ויוצאה מאי איכא (ש"מ), לע] עי׳ ורצאה נער עיטו (ש מון בעל כ"ל ל"ק גירסל לחרת כזה, ל] נ"ל קשה מה גואלים, לא] נ"ד כבר חר לחונו מ"ג כהגים ולוים לאסויי עבדים. שאם יש לו עבד כנעני מהול למכור ורולה העבד שלא ימכרנו אלא בא"י כופין את רבו להעלותו: מנוה היפה. דח"ל: לנוה הרעה. דא"י ואין אשתו יכולה לעכב עליו וכן מא"י לירושלים: ם [פשיטא]. עד השתא דריש הכל לאתויי מאי ומהשתא דריש הנך דתני

אי הנך לא ליחייבו מאן ליחייב: ובני עבודה נינהו. ואין יכולין לדור איש ואשתו בסוכה שאין נוקקין לנשותיהן להו מיחייבי ובעידן עבודה פטירי שלח להו כלאים. בעידן עבודה דאבנט של כלאים היה דכתיב (שמות לט) ואת האבנט שש משזר ומדשש כיתנה תכלת עמרהש במסכת ין יומא (דף עב): שלא יהא דבר חולך בין בגדי כהונה לבשרו. ותפילין על בשרו בעינן תחת בגדיו בעינן דכתיב והיה לך לחות ים ולח לאחרים לאות: ליך מונח על המלח יבו ומלנפת על הראש ואינה מחזקת עד המלח אלא מקום התפילין נראה בגובה הראש מקום שמוחו של חינוק רופס: יום תרועה. משמע יום אחד בלבד: ולברכות. שהיו נמי אומרים ביום הכפורים של שנת היובל מלכיות שלהם מכורה היא ואילו גבי ישראל תניא בגמ' בפ' בתרא (לקמן כט:) ובשנת היובל לא ימכור ואם מכר אינה מכורה והמעות חוזרין וגבי כהנים תנן מוכרין לעולם דמכורה ויוצאה והמעות שלהן דהא ליכא למימר דלא הדרא ארעייהו ביובל דודאי הדרא דכתיב [ויקרא כה] ואשר יגאל מן הלוים ואמרינן בפ' בתרא (שם דף כט:) ממכרו יולא בחנם: יד) וגואליו לעולם. אם מכרו שדה גואלין אותה מיד וישראל אינו מותר לגאול פחות מב׳ שנים כדכתיב

לאתויי עברים. שאם יש לו עבד כנעני מהול למכור ורולה העבד שלא ימכרנו אלא בא"י ובכתובות (דף קי:) פרש"י שיכול להעלותו [להעבד עברי בע"כ של עבד] ור"י פירש שהעבד יכול לכוף להעלותו או יפטרוהו: לאתריי עבר שברח מח"ד דארץ. ומרישא לא

שמעי׳ לי׳ למאן דתני עבדים ואפילו לפי׳ יגן רש״י דבעבדים כנענים מיירי דרוצה למוכרו שאינו מוציאו מרשותו א"נ דהואיל וברח ניקנסיה לעבד ולא נפטר א"נ ס"ד דרישא כגון שהרב הולך מדיר בארץ ישראל בלאו הכי: מבוה היפה. דח"ל לנוה הרעה דח"י ואין אשתו יכולה לעכב עליו וכן מא"י לירושלים. ל"ה. ידו דאע"ג דתנא רישא הכל מעלין תנא סיפא אין הכל מוליאין הכי מפרש התם בכתובות (גם זה שם) וליכא למימר לאמויי עבדים דליכא חילוק בין שאר ארן, ישראל לירושלים גבי עבדים: הבל חייבין בסובה. עד השתח דריש הכל לחתויי מחי מהשתא דריש הנך דתנא כהנים לוים וישראלים וקבעי פשיטא ואי הנך לא מיחייבי מאן ליחייב: ובני עבודה נינהו. ואין יכולין לדור איש ואשמו בסוכה שאין נוקקין לנשותיהן דרמיא עלייהו עבודת הרגל אימא לא מחייבו ל"ה. דמטעם טון הולכי דרכים ליכא למיפטרינהו אלא בשדות אבל לא בלשכת בית מון המקדש ושאר מקומות בהמ"ק וה"ה דמלי למינקט נמי לוים השומרים בכ"א מקומות במקדש כדאיתא פ"ק דתמיד (דף כו.) יון הכי אשכחנא לקמן גבי הכל חייבין בתקיעת שופר דמלי למימר כהנים ולוים איצטריכא ליה דהא מייתי ליה נמי דלוים גואלין לעולם ומוכרין לעולם ולא נקט אלא כהנים: קמשמע דן. כעין יחן ואע"גן דלא אפשר להו דירה כי יען היכי דאפשר להו מיחייבי ובעידן עבודה פטירי שלא בעידן עבודה מיחייכי: כן כהנים אישתרי להו כלאים בעידן עבודה. דאבנט של כלאים היה דכתיב ואת האבנט שש ומדשש כתנה תכלת כו': הגי בהנים הואיל כאן (ובני עבודה כו' מאן דלא) אישתרו כלאים כו'. הקשה הרג ר"י מאורליינ"ש נשים לא לחייבו בכלאים הואיל וליתנהו בגדילים תעשה לך ויש לומר השוה הכתוב אשה לאיש והא לאמר פרק אלו עוברין (פסחים מג:) כבו הואיל ואינה בקום אכול מנה אינה בבל תאכל חמץ סמיך עלה אהא דילפי׳ ט״ו ט״ו מחג הסוכות דכתיב האזרח להוליא הנשים וא"ת ונימא כיון דאיתנהו בלבישת שעטנו איתנהו בגדילים וי"ל דאדרבה הוקשה כל

במ א מיי׳ פ״ח מהל׳ עבדים

בש א תחיי פייח תהכי עבדים הלכה ע: ל ב מיי' שם הלי י: לא ג מיי' פיין מהלי סוכה הלכה ד טוש"ע א"ח סימן תרמ

ד טושים חיים סיומן חרמ סעיף ח: לב ד מייי פ״ח מהלי כלי המקדש הלי ינ ופ״י מהלי כלאים הלי לג: לג ה מייי פ״י מהלכות כלי המקדש הלכה ו

לד ו מיי׳ פ״ד מהל׳ מפיליו הלכה ד טוש"ע א"ח סימן

המקדש הלי ג: המקדש הכי ג: ח [מיי' פ"ב מהלי שופר הל' א]: לו ט מיי' פ"י מהלכות שמיטה

יובל הלכה ייא: י [מיי פ"ד מהלי ערכין הלי כא]:

הגהות הב"ח

(מ) רש"י ד"ה קמ"ל וכו' כעין תדורו היכי כל"ל ותיבת כי נמחה:

מוסף רש"י

. לאתויי עבדים. היה לו ענד לאחויי עבדים. היה לו עגד עכרים לאחויי עבדים. היה לע כל כת עכרי לוך לחריו העבד על כרמו לירושלים. את כל גני ניתו אדם לירושלים. את כל גני ניתו אדם (שום). הכל חייבין בסוכה. מחויים שאיי בסוכה. מוויים שאיי לאחיי קטן שאייו לריך לאתו פטורין או הסוכה ביום. הולכי דרכים ביום בחוב דכתיב בסוכות מסבו, כעיון שינה דכתי בסוכות מסבו, כעיון שינה ניתו. בסם שכל השנה אינו נתנע ביות. בסם שכל השנה אינו תנוע ביתו, כשם שכל השנה אינו נמנע מלכת בדרך בסחורה, כך כל ימות החג שאינו יום טוב לא הצריכו בגובה הראש ואינה עמוקה ליכנס בה כל הראש עד המנח. והניז מנמטה (שחות כח דו). ששם מניח תפילין. הלכך ליכא חלילה (תבחים יש). שות היובל לראש השנה לתקיעה. נפטוטין ואע"ג דתקיעתו ביובל לא לתפלה ולא לזכרון אלא לסימן שילוח עבדים והשמעת מכירת שדות, אפילו הכי יטשמנשת מכינת שדות, מפינו טכי כדר"ה בעי למעבדיה, דגמרינן לה לגו"ש שביעי שביעי, ולברכות. דבעי למימר תשע ברכות ביום הכפורים של יובל ור״ה כו:).

רבינו גרשום

ולאתויי מנוה היפה לנוה הרט ן קאתויי מנוה היפה לנוה הרע דאע"ג דאית ליה בחוצה לארץ נוה יפה ובא"י נוה רע]: עבד שברח מחו"ל לארץ אין רבו יכול להוציאו משם: הכל מעלין . לירושלים אע"ג דירושלים נוה הרע כדאמרינן במסכת כתובות המתנדבים וגו׳: [והשתא בעי^{ל]} אותו כי היכי דאמר הכל מעריכין . כהנים ולוים וישראלים הם הכי לכל הני הכל דתנינן ושרי בעי אותו כי הכל חייבין בסוכה כהנים לוים וישראלים פשיטא אי הני לא מחייבי מאן מחייב]: אף סוכה כין כיום וכין כלילה והני כהנים הואיל ואי אפשר והני כהנים הואיל ואי אפשר להו למיתב בה ביממא דטרידי בעבודה בלילה ליפטרו קמ"ל: אף מוכה איש ואשתו. וכהנים . בעו למיהוי פרושים משום דבעו בעו למיהוי פרושים משום דבעו למעכד עבודה דרגל: [והנ כתנים הואיל] ואישתיי כלאוים לנבייהו דכתיב ואת האבנט שש משזר תכלת וארגמן ומדשש כיתנא תכלת עמרא: ולבש הבהן כיתנא תכלת עמרא: ולבש הבהן . מדו בד. ואמרינז ומדון כמדתו

. בתרא דמסכתין הכהנים והלוים מוכרין לעולם אפילו בשנת היובל עצמה וגואלין אפילו קודם שתי שנים אע"ג דכתיב כי מספר שני תבואות . א) נראה דצ"ל והשתא בעי כל היכא דתני כהנים לויים וישראל לאתויי מאי כי היכי וכו' הכי נמי לכל הני כהנים וכו' דתנינן וכו'.

כהנים לוים וישראלים והא בעי פשיטא

דרמיא עלייהו עבודת הרגל אימא לא ניחייבו: קמ"ל. דאע"ג דלא אפשר להו כעין תדורו כי (ה) היכי דאפשר בטידו טבודה מיחייבי: כיוו דחישמרי בקיבורת אלל הכתף כדאמר במנחות בהקומן רבה (דף מ:) יאן דתחת בגדיו זכרונות שופרות: מוכריו לעולם. אפי׳ בשנת היובל עלמה אם מכרו קרקע [ויקרא כה] במספר שני תבואות ימכר לך:

המצנפת על ראשו תנא ∞ישערו היה נראה בין ציץ למצגפת ששם מניח תפילין מהכל חייבין בתקיעת שופר כהנים לוים וישראלים פשיטא כהנים איצטריכא ליה סד"א הואיל וכתיב ייום תרועה יהיה לכם מאן דליתיה אלא בתקיעה דחד יומא חייב והני כהנים הואיל ואיתנהו בתקיעה כוליה שתא דכתיב יותקעתם בחצוצרות על עולותיכם אימא לא ליחייבו מי דמי התם חצוצרות הכא שופר איצמריך סלקא דעתך אמינא הואיל ותנן ששוה יהיובל לראש השנה לתקיעה ולברכות דאיתיה במצות יובל איתיה במצות ראש השנה דליתיה במצות יובל ליתיה במצות ר"ה והני כהני הואיל וליתנהו במצות דיובל דתנן יש כהנים ולוים מוכרין לעולם וגואלין

התורה לתפילין וא"ת דהכי נמי לשם מנה 🕫 הוקשה וחירץ דאיכא למימר הואיל ואיתרבו לאכילת חמץ איתרבו נמי לאכילת 🕫 מנה יו : שלא יהא דבר חוצץ בין בגדי בהוגה דבשרו. ותפלין על בשרו בעינן דכתיב (שמות יג) והיה לך לאות ולא לאחרים לאות: צרץ מונח על המלח ומלופת על הראש ואינה מחזקת עד המלח אלא מקום התפלין נראה בגובה הראש מקום שמוחו של חינוק רופס ל"ה. וליכא למימר אמאי לא קאמר כדלעיל קמ"ל ונהי דפטירי בעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין לעולם בחפלין של ראש ולא בעי ליה למימר דס״ד דליפטרו מחפילין של יד שלא בעידן עבודה דפשיטא ליה דחייבין : יד אינה מעכבת של ראש. ואע"ג בה דאמר בעלמא מנחות (דף לו.) ולטוטפות בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהיו שנים היינו בשעה שמניח שניהם לריך להקדים של יד: יום תרועה יהיה לכם. משמע יום אחד בלבד: ולברבות. שהיו אומרים נמי ביום הכפורים של שנת היובל מלכיות זכרונות ושופרות: בזוברין דעודם. ביו ואפיי בשנת היובל עצמה אם מכרו קרקע שלהם מכורה היא 🖘 ויוצאה והמעות שלהן דהא ליכא למימר דלא הדרא ארעייהו ביובל דכתיב (ויקרא כה) ואשר יגאל מן הלוים ואמר בפ'י בתרא (לקמן דף כט:) דממכרו יוצא חנם ל"ה. ולא נראה דהא מפרש שמואל טעמא לקמן בפרק בתרא (גם זה שם) משום דמכורה כבר יוצאה אינה מכורה אינו דין שלא תמכר וההוא טעמא שייך גבי כהן כמו גבי ישראל ועוד יש להקשות אליבא דרב נמי דאמר כתו מכרה וילאה מאי איכא בין ישראל לכהנים [לענין יובל] כיו וכן לו (המקדיש) גואלה לעולם ויש קלת לישב הגירסא דכבתי ערי חומה דישראל אינו גואלה אלא בתוך שנה תמימה ולוים וכהנים גואלים לעולם וס"ד שבתי ערי חומה שלהם נוהגין כבתי החלרים וליפקו ביובל ומוכרין דנקט אגב גואלין ורש"י פי' הכא חה לשונו וגואלין לעולם אם מכרו שדה גואלין אותו מיד וישראל אינו גואל בפחות משתי שנים דכתיב במספר שני תבואות ובראש השנה פרק ראוהו בית דין (דף כט.) לאו וזהו לשונו בשם (רבי יהודה בר ילחק) [רבינו ילחק] הלוי מוכרין לעולם וגואלין לעולם ושתיהם משניות הן במסכת ערכין ובין מקדישין ובין מוכרין תרוייהו משניות יתירות נינהו אלא איידי דתנא התם גבי ישראל אין מקדישין לפני היובל פחות מרו בר. ואמרית (מרו) למרו מדו למרות של להניח ובין מקדיטין ובין מוכרין תרוייהו משניות יתירות נינהו שצריכין ליגע עד קשרי אציבותיו וכתיב יהיו על בשרו של אי הא משתי שנים ולה גוחלין החר היובל פחות משנה תנה נמי גבי דבר חוצץ בינו לבין בשרו: שעדו היה נראה בין ציין למצגמה. אלמא הרי מקום פנרי (לבר) ממצגפת להניח שם תפלין: והני כהנים הואיל וליתנהו במצוה דיובל כדתנן בפרק משתי שנים ולא גואלין אחר היובל פחות משנה חנא נמי גבי כהנים מקדישין וגואלין לבו לעולם והכי מוקי לה במסכת ערכין

מקדישין וגואלין לעולם זו היא גירסת רבי יצחק הלוי ושאר רבותי גורסין מוככין [ומינות עס כ" יסולה כל ילקק קליו ממקדן (שימי, **לכ)** וגוללין ואיידי דתנא מקדישין וגואלין בהדי הדדי תנא גמי גבי גואלין דמכירה מוככין לעולס (שימי,

שימה מהובצת

עברים. בפ״ב דכתובות (קי:) פרש״י שאם קנה עבר בח״ל ובא לגור בארץ ישראל דרשאי להעלות עבדו עמו ולא נהירא שאפי׳ משרה, עברים. בכד דכתובות (קי:) פרש"י שאם קור עבד הי"ר להי אנד הארץ ידי ישראל הרשה עמו לא נהירא שאפי" ממארית למדינה בחיל או בארץ יכול הוא לחליך עבדו מנו ומפר"י האם העברים רוצים כילוים לומה להבם או תעלה מננו לארץ או ממארית המונה היה אותנו הוא דאמר בסמוך לאחויי ברח מחו"ל דאין מוציאין (אתא לאשמועינן) מהו דתימא הואיל וברח נקנסיה וכאן פרש"י לאחויי עבדים שאם יש לו עבר כנעני מהול כי. חוס: ש"א ידא דבר חוציץ בינו "בין בשרי. משמע שהכתנים חייבין בתפילון בעידור ותימה דאמרינן בפ"ב ודבחים (דף יי ע"א) כתנים בעבודתן ולוים בדוכם פטורין מחפילין ואומר הר"ם דהחם כשמתבטלין מעשות עבודה פטורין מחשם דלם העים במצוח אבל כשיש שהות להניחם קודם עבודה חייבין להניחם ושיהו עליהן בשער עבודה. חוס: בר"א הואי"ל והגן. להאי טעמא הוי מצי למימר נמי לוים איצטריך ליה אלא משום דלטעמא קמא לא מצי למימר לוים לא נקטיה גמי הכא. הרא"ש ז"ל. ועין תוס' לעיל (ד"ה ובני עבודה): והני כחני הוא"ל וליתנהו בו'. עיין בהשמטות בסוף המס: תום' ד"מ

קובה: מר. מרובה כל התורה בולה לתפילין. גליון, והיקש עדיף מסמוכין אבל בפרק אלו עוברין היקשא נמי הוא דכתיב בחד קרא: הני ברנים כו' הוקשה כל התורה בולה לתפילין. גליון, והיקש עדיף מסמוכין אבל בפרק אלו עוברין היקשא נמי הוא דכתיב בחד קרא: ד"ה מוכרין לעולם בו'. וז"ל הרא"ש ז"ל מוכרין לעולם פרש"י ז"ל מוכרין לעולם אפי בשנת היובל וכר, וקשה דכגא ליה לרש"י ז"ל [לחלק] בין מכירת כהגים למכירת ישראל דהא לא אשכחן חילוק ביניהם אלא בשדה אחווה דאם לא גאלה ישראל ומכרה הגזבר לאחר מתחלקת לכהגים ביובל ושל כהן חוורת לו, ועוד הקשה הר' אלחנן על מה שפרש"י מוכרין לעולם אפי' בשנת היובל עצמה אמאי הא מנותיקת לכתנים בדבל לשל כתן תורות דו, ועד הקשה היה אחום, על מה שפרשיי מוכרין לעולם אניי בשנת היובל עצמה אמאי הא כי היכי דפלני רב ושמואל בישרל ושמכר וכני הייע אכל למכר בשל כתן ורישי ייד' על מיקשה זו הקושה אל קפוב פי מרא (לנ: דיד' מוכרין), ועוד לרב דאמר מכורה ויוצאה מאי איכא בין כתן לישראל, וחזר ופירש רשיי ז"ל לקמן דומוכרין לעולם כדי נסבה אלא אגב גואלין לעולם נקט ומוכרין לעולם, ואיידי דתנא באידך פירקא תרתי מקדישין לעולם וגואלין לעולם תנא נמי הכא תרתי מוכרין לעולם וגואלין לעולם, ורש"י פי במסי ר"ה וכו' ע"כ: ד"ה מוכרין וכו' ורש"י פירש כו' אם מכרו. גליון. וקשה דרין זה אינו תלוי ביובל כלל: